

LIZ NUGENT

V ÚKRYTU

Liz Nugent

V ÚKRYTU

LYING IN WAIT

Copyright © 2016 by Liz Nugent

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Michaela Dvořáková, 2018

Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2018

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2018

ISBN 978-80-7585-851-1 (pdf)

Liz Nugent

V ÚKRYTU

Přeložila: Michaela Dvořáková

Pro Richarda s veškerou láskou

*Pod povrchem spala chladná zem,
nad ním zářila chladná nebesa;
a všude kolem, s hrozivým zvukem,
z ledových jeskyní a zasněžených polí
vycházel jako smrt dech noci
pod skomírajícím měsícem.*

Percy Bysshe Shelley

ČÁST I
1980

1.

LYDIA

Můj manžel Annie Doyleovou zabít nechtěl, ale ta prohaná tulačka si to zasloužila. Poté, co jsme překonali prvotní šok, jsem se mu snažila zabránit v tom, aby o ní mluvil. Nepovolovala jsem to, jediná výjimka byla, když jsme potřebovali potvrdit naše alibi nebo probrat, jak se zbavit jakýchkoliv případných důkazů. Až moc ho to rozrušovalo a já si myslela, že bude nejlepší to přejít a předstírat, že se nic nestalo. Přestože jsme o tom nemluvili, nemohla jsem si pomoci a v hlavě jsem si pořád přehrávala události té noci. Pokaždé jsem si přála, aby nějaký aspekt, nějaký detail, byl jinak. Ale fakta byla fakta a my se s tím museli smířit.

Stalo se to čtrnáctého listopadu 1980. Všechno bylo domluvené. Ne její smrt, ale setkání s ní. Aby se potvrdilo, že je to opravdu ona. Pokud by tomu tak nebylo, chtěli jsme zpátky peníze. Chodila jsem dvacet minut po břehu, kvůli ujištění, že tam nikdo není, ale nebylo to třeba. Pláž byla tu hořkou noc opuštěná. Když jsem

byla spokojená, že jsem sama, šla jsem k lavičky a čekala jsem. Začal foukat nepříjemný vítr, přinesl s sebou vlny a já jsem se zachumlala do svého kašmírového kabátu. Andrew přijel včas a zaparkoval nedaleko od místa, kde jsem seděla, přesně podle instrukcí. Dívala jsem se na něj ze vzdálenosti asi třiceti metrů. Řekla jsem mu, ať se s ní začne bavit, chtěla jsem ji vidět na vlastní oči, abych ji zhodnotila. Měli vystoupit z auta a projít kolem mě. Ale neudělali to. Po deseti minutách čekání jsem se zvedla a šla směrem k autu. Zajímalo mě, proč to trvá tak dlouho. Když jsem se přiblížila, slyšela jsem zvýšené hlasy. Viděla jsem, jak se perou. Dveře spolujezdce se rozletěly a ona se snažila vyskočit ven, Andrew ji však stáhl zpátky k sobě. Viděla jsem, jak bojuje proti rukám na svém krku. Přemýšlela jsem, zda se mi to jen nezdá, ale pak jsem jakoby procitla a běžela k autu.

„Přestaňte! Andrewe! Co se to děje?“ Vlastní hlas mi zněl pronikavě. Ona se na mě ve strachu šokovaně podívala a pak se jí oči obrátily v sloup.

Ihned ji pustil a ona spadla. Bublalo jí v krku. Nebyla ještě mrtvá, vzala jsem zámek na volant, který ležel v autě v prostoru na nohy, a jednou jedinkrát ji tím udeřila do hlavy. Začala jí téct krev a chvíli sebou cukala, pak nastal naprostý klid.

Nejsem si jistá, proč jsem to udělala. Byl to instinkt?

Vypadala mladší než na dvacet dva let. Měla na sobě křiklavý make-up a vlasy měla obarvené na černo.

Od zdeformovaného horního rtu se jí až k nosní přepážce táhla klikatá jizva. O tom se mi Andrew nikdy nezmínil. Během boje se jí jedna ruka vyvlékla z bundy, takže jsem viděla na jejím lokti krvavé strupy. Na tváři měla sarkastický výraz, samolibost, kterou ani smrt nedokázala vymazat. Někdy si namlouvám, že jsem té dívce prokázala službu, jako kdybych vysvobodila zraněného ptáka z utrpení. Nezasloužila si takovou ohleduplnost.

Andrew byl vždycky vznětlivý, rozčiloval se nad nepodstatnými věcmi a pak ho to téměř ihned přešlo. Tentokrát byl ale hysterický, brečel a křičel ve snaze probudit mrtvolu.

„Kriste! Ježíši!“ Opakoval to stále dokola, jako kdyby Boží syn mohl něco změnit. „Co jsme to udělali?“

„My?“ vykřikla jsem užasle. „Ty jsi ji zabil!“

„Vysmívala se mi! Měla jsi pravdu. Řekla, že jsem snadná kořist. Že půjde za novináři. Chtěla mě vydírat. Ztratil jsem trpělivost. Ale ty... ty jsi to dokončila, mohla být v pořádku.“

„Tohle vůbec neříkej, ty blázne, ty idiote!“

Jeho tvář byla zubožená, zmučená. Bylo mi ho líto. Řekla jsem mu, ať se dá dohromady. Museli jsme přijít domů dřív než Laurence. Přiměla jsem ho, aby mi pomohl dostat tělo do kufru. Přes slzy to udělal. V kufru byly, jako naschvál, jeho golfové hole, které rok nepoužil. Zabíraly většinu místa, ale naštěstí bylo její tělo tak lehké a hubené, jak jsem doufala. Navíc ještě nebylo ztuhlé, tudíž jsme ho tam zvládli nacpat.

„Co s ní uděláme?“

„Nevím. Musíme se uklidnit. Vymyslíme to zítra. Teď musíme jet domů. Co o ní víš? Má rodinu? Kdo ji bude hledat?“

„Nevím... ona... myslím, že možná zmínila sestru?“

„Právě teď nikdo neví, že je mrtvá. Nikdo neví, že tu už není. Musí to tak zůstat.“

Když jsme čtvrt hodiny po půlnoci dojeli domů do Avalonu, v okně Laurencova pokoje se odrážel stín vrhaný noční lampičkou. Opravdu jsem chtěla být doma, až přijde, abych si poslechla, jaký měl večer. Řekla jsem Andrewovi, ať nám nalije do sklenic brandy, zatímco jsem šla našeho syna zkontrolovat. Byl rozvalený na posteli a ani se nepohnul, když jsem ho pohladila po vlasech a políbila na čelo. „Dobrou noc, Laurenci,“ zašeptala jsem, ale už spal. Zhasla jsem mu lampičku, zavřela dveře pokoje a šla si do skříňky v koupelně pro valium. Pak jsem se vydala zpátky dolů. Potřebovala jsem se uklidnit.

Andrew se celý třásl. „Ježíš, Lydie, jsme v hrozném průšvih. Možná bychom měli zavolat policii.“

Dolila jsem mu skleničku a zbytek láhve obrátila do své. Byl v šoku.

„A navždy zničit Laurencův život? Zítra je nový den. Vypořádáme se s tím potom, ale musíme myslet na Laurence, ať se děje cokoliv. Nesmí se nic dozvědět.“

„Laurence? Co ten s tím má společného? Co Annie? Ó Bože, my jsme ji zabili, zavraždili jsme ji. Půjdeme do vězení.“

Já do vězení nepůjdu. Kdo by se staral o Laurence? Pohladila jsem Andrewa po ruce ve snaze ho uklidnit. „Vyřešíme to zítra. Nikdo nás neviděl. Nikdo nás s tou holkou nemůže spojovat. Byla by příliš zahanbená, kdyby někomu musela říct, co má v plánu. Musíme jen vyřešit, kam dáme její tělo.“

„Určitě nás nikdo neviděl?“

„Na té pláži nebyla živá duše. Prošla jsem ji, abych se ujistila. Jdi do postele, lásko. Zítra to bude lepší.“

Podíval se na mě, jako kdybych se zbláznila.

Usadila jsem ho: „Já nejsem ta, kdo ji škrtil.“

Po tvářích mu začaly kanout slzy. „Ale možná, kdybys ji neudeřila...“

„Tak co? Umírala by pomaleji? Nebo by měla nevratné poškození mozku?“

„Mohli bychom říct, že jsme ji takhle už našli!“

„Chceš jet zpátky, vyhodit ji ven, zavolat sanitku z telefonní budky a vysvětlovat, co děláš v jednu ráno na pláži?“

Podíval se na dno své sklenky.

„Ale co budeme dělat?“

„Půjdeme do postele.“

Když jsme stoupali po schodech, slyšela jsem vrčet pračku. Přemýšlela jsem, proč se Laurence rozhodl v pátek večer prát prádlo. Tohle nedělával. Připomnělo mi

to, že moje a Andrewovo oblečení se také musí nutně vyprat. Oba jsme se svlékli a já si tu kupku prádla dala stranou na ráno. Smyla jsem z našich bot písek a zametla podlahy, přes které jsme šli. Písek jsem vysypala na zahradě za domem, na kousek vystouplého trávníku pod oknem do kuchyně. Chvíli jsem se na tu zem dívala. Vždycky jsem přemýšlela, že si tam udělám květinový záhonek.

Když jsem se dostala do postele, obtočila jsem ruce okolo Andrewova třesoucího se těla. Obrátil se ke mně a pomilovali jsme se. Škrábali jsme se a tiskli k sobě jako přeživší nějaké hrozné pohromy.

Andrew byl až do předešlého roku skvělý manžel. Naše manželství bylo pevné dvacet jedna let. Na mého tátu udělal dojem. Na smrtelné posteli mi tatínek řekl, že se mu ulevilo, protože mě nechává v dobrých rukou. Andrew byl jeho učeň v Hyland & Goldblatt. Vzal si Andrewa pod svá křídla a udělal z něj svého chráněnce. Jednoho dne, když mi bylo dvacet šest, mi táta zavolal domů a řekl mi, že k nám přijde speciální host na večeři. Ať uvařím něco dobrého a načešu si vlasy. „Žádná rtěnka,“ řekl. Táta měl na make-up jasný názor. „Nedokážu vystát ty zmalovaný ženský!“ říkával o hvězdách amerických filmů. Tátovy názory byly občas extrémní. „Jsi moje krásná dcera. Nedává smysl poskvřnit neposkvřněné.“

Byla jsem na tu návštěvu zvědavá. Zajímalo mě, proč se kvůli ní mám tak upravovat. Mohlo mě napadnout,

že táta mi chce dělat dohazovače. Ale nemusel se strachovat. Andrew mě uchvátil hned. Připadal mi velice šarmantní. Udělal by pro mě cokoliv. „Nedokážu se na tebe přestat dívat,“ řekl. A samozřejmě mě všude následoval pohledem. Vždy mě nazýval svým vítězstvím, svým drahým šperkem. Také jsem ho milovala. Můj otec prostě věděl, co je pro mě nejlepší.

Naše námluvy byly velmi krátké, zato překrásné. Andrew pocházel z dobré rodiny. Jeho zesnulý otec byl pediatr, a přestože jeho matka se s námi nezdála moc smířená, nikdy na toto téma nic neřekla. Když si mě Andrew vzal, nastěhoval se k nám do Avalonu – do samostatně stojícího šestipokojového domu v georgiánském stylu. K domu patřil půlhektar pozemků. Stál v Cabinteely, na jihu hrabství Dublin. Andrew nám chtěl koupit vlastní dům, ale táta byl neoblomný: „Nastěhuješ se sem. Tohle je Lydiin domov. Darovanému koni na zuby nehleď.“

Tak se k nám Andrew nastěhoval a táta se vzdal nejlepší ložnice a přesunul se do jiné na druhé straně chodby. Andrew trochu reptal. „Ale zlato, nevidíš, jak je to divné? Žiji se svým šéfem!“ Přiznávám, že ho táta dost úkoloval, ale Andrew si rychle zvykl. Myslím, že dobře věděl o svém štěstí.

Andrewovi nevadila moje nechuť pořádat party a stýkat se s jinými páry. „Rád tě mám jen pro sebe,“ říkával. Byl milý, štědrý a ohleduplný. Většinou z hádek vycouval, takže jsme jich moc neměli. Ve vyhrocených

chvilích sem tam něčím hodil, případně do něčeho kopl, ale to asi čas od času dělá každý. A on toho vždyc-
ky následně velmi litoval.

Brzy se vypracoval skrze všechny žebříčky. Nakonec se všechen jeho čas na golfovém hřišti vyplatil a před třemi lety ho jmenovali rozhodčím v Criminal Courts. Jako člen společnosti byl respektován. Lidé mu naslou-
chali, když mluvil. Byl citován v novinách. Brán jako rozhodný hlas ve věcech právních a soudních.

Ale minulý rok odešel jeho starý kamarád Paddy Carey, účetní a Andrewův obchodní partner, ze země s našimi penězi. Myslela jsem si, že Andrew bude na naše finance přinejmenším opatrnější. To je přece úlo-
ha manžela, aby zabezpečil rodinu a staral se o ekono-
mickou stránku domácnosti. Ale Paddymu důvěřoval ve všem a Paddy si vystřelil z nás všech. Nezbylo nám nic než dluhy a závazky. Andrewův štědrý plat naše vý-
daje sotva pokryl.

Vdala jsem se tedy špatně? Moje role byla působit hezky a okouzlovat – měla jsem udržovat rodinu po-
hromadě, být dobrou společnicí, kuchařkou, milenkou a matkou. Matkou.

Andrew navrhl prodej určitých pozemků develo-
perům, abychom získali nějaké peníze. Ten nápad mě děsil. Nikdo s naším postavením by tohle neudělal. Strávila jsem celý život v Avalonu. Můj otec to tu zdědil od svého otce. Byl to dům, ve kterém jsem se narodila. A dům, ve kterém zemřela moje sestra. Nechtěla jsem

o prodeji ani uvažovat. Stejně tak nepřípadal v úvahu žádný kompromis s penězi, které jsme potřebovali na zaplacení té mrtvé dívky.

Museli jsme vzít Laurence z příšerně drahé školy Carmichael Abbey a poslat ho do St. Martin's. Zlomilo mi to srdce. Věděla jsem, že tam je nešťastný. Věděla jsem, že si ho dobírají kvůli jeho společenskému postavení a přízvuku, ale my ty peníze prostě neměli. Andrew v tajnosti prodal nějaké naše rodinné stříbro, aby zaplatil dluhy a my tak zahnali krizi. Nemohl riskovat vyhlášení bankrotu, protože by ho to donutilo rezignovat na pozici soudce. Nikdy jsme neměli extravagantní bydlení, ale těch pár luxusních věcí, co pro nás byly běžné, se pomalu začalo vytrácet. Vzdal se svého členství v golfovém klubu, ale trval na tom, že si stále můžeme dovolit můj účet v obchodech Switzers a Brown Thomas. Nesnášel, když mě musel zklamat.

A teď tohle. Mrtvá holka v kufru auta v garáži. Bylo mi líto, že je mrtvá, ale nemohla jsem upřímně říct, že bych ji sama neuškrtila. Jen jsme chtěli zpátky naše peníze. Nedokázala jsem přestat myslet na ty jizvy, co měla na vnitřní straně ruky. Viděla jsem na BBC dokument o závislácích na heroinu a v novinách se psalo, jak moc se to rozmohlo. Bylo jasné, že si naše peníze vpravila do žil, jako kdyby naše potřeby a touhy byly bezpředmětné.

Andrew přerušovaně spal, občas zafňukal a brečel. Já jsem mezitím spřádala plány.

Další ráno, v sobotu, spal Laurence dlouho. Řekla jsem Andrewovi, aby mu řekl tak málo, jak jen bude možné. Souhlasil s tím. Jeho pohled byl prázdný a v hlase měl třes, který od té noci nikdy úplně nezmižel. Jeho vztah s Laurencem byl vždycky trochu napjatý, takže spolu nikdy moc nemluvili. Plánovala jsem, že syna vezmu na den z domu, pošlu ho do města něco vyřídit, zatímco Andrew tu mrtvou holku zakope na zahradě. Andrew byl šokovaný z představy pohřbít ji tady, ale pak pochopil, že takhle ji nikdo nenajde. Měli jsme náš pozemek pod kontrolou. Nikdo na něj nemohl bez našeho svolení. Na zadní část zahrady nebylo vidět. Přesně jsem věděla o místě, kam ji dát. Během mého dětství byl pod velkým platanem ozdobný rybníček, za kuchyňským oknem. Táta ho po smrti mé sestry zasypal. Jeho kamenný okraj, ukrytý pod hlínou téměř čtyřicet let, vypadal příhodně jako hrob.

Poté, co Andrew tělo zakopal, mohl vyčistit a vy luxovat auto a zbavit ho všech stop vláken nebo otisků prstů. Byla jsem odhodlaná být co nejopatrnější. Andrew ze své práce věděl, jak takové věci můžou člověka usvědčit. Nikdo nás na pláži neviděl, ale jeden si nikdy nemůže být dost jistý. Když Laurence přišel na snídani, viditelně kulhal. Snažila jsem se být milá. „Tak, jak se dnes máš, zlato?“ Andrew zůstal schovaný za novinami, ale viděla jsem, jak mu běhají klouby ze snahy, aby se ty noviny netrásly.

„Bolí mě kotník. Zakopl jsem včera na schodech.“

Rychle jsem si kotník prohlédla. Byl nateklý, nejspíš podvrtnutý. To zhatilo můj plán poslat ho do města. Ale stále jsem ho dokázala ovládat, dostat ho tam, kam bylo třeba. Kotník jsem mu zavázala a řekla mu, ať zůstane celý den na gauči. Takhle jsem na něj mohla dohlédnout, držet ho od zadní části domu, kde se bude konat „pohřeb“. Laurence nebyl moc aktivní, den na gauči u televize, zatímco se mu bude jídlo nosit na tácu, pro něj nebyl přítěží.

Když přišel soumrak a všechno bylo hotové, Andrew zapálil oheň. Nevím, co pálil, ale ohromilo mě, jak se snažil veškeré důkazy zničit. „Přemýšlej o tom jako o jednom z tvých případů u soudu – které věci zkazí lži? Buď důsledný!“ Důsledný tedy byl.

Nicméně Laurence je chytrý kluk. Má dobrou intuici, jako já, takže si všiml otcovy ponuré nálady. Andrew byl při sledování zpráv nevrlý, nejspíš se hrozil toho, že zmíní tu dívku. Nezmínili. Vymluvil se na chřipku a šel brzy do postele. Když jsem později přišla do ložnice, házel do kufru nějaké věci.

„Co to děláš?“

„Neunesu to. Musím jít pryč.“

„Kam? Kam půjdeš? Teď už nic nezměníme. Je moc pozdě.“

Poprvé se na mě podíval ve vzteku.

„Je to všechno tvoje chyba! Nikdy bych ji nepotkal, kdyby nebylo tebe. Nikdy jsem tohle neměl začínat. Od začátku to byl šílený nápad, ale ty jsi nechtěla

přestat, byla jsi tím posedlá. Držela jsi mě pod šíleným tlakem. Nejsem ten typ muže, co...”

Zasekl se, protože on byl přesně ten typ muže, co uškrtí dívku, když na to přijde. Jen to do téhle chvíle nevěděl. Navíc můj plán byl dokonalý. On ho zhatil.

„Řekla jsem ti, ať vybereš zdravou dívku. To jsi neviděl její ruce? Byla závislá na heroinu. Nepamatuješ si ten dokument? Musel jsi to poznat.“

Začal plakat a zhroutil se na postel. Kolébala jsem mu hlavu, abych ty zvuky utišila. Laurence to nesmí slyšet. Když se trochu uklidnil, vyklopila jsem obsah jeho kufru a uklidila ho zpátky do skříně.

„Dej ty věci pryč. Nikam se nejde. Budeme se chovat jako vždy. Tohle je náš domov a my jsme rodina. Laurence, ty a já.“

2.

KAREN

Naposledy jsem viděla Annie v jejím pokoji na Hanbury Street ve čtvrtek třináctého listopadu 1980. Pamatuji si, že to místo bylo jako obvykle perfektně uklizené. Bez ohledu na to, jak chaotický byl její život, od jejího pobytu na St. Joseph's byla Annie zapálená do úklidu. Deky měla pečlivě složené na konci postele, široce otevřené okno dovnitř pouštělo chladný vzduch.

„Nezavřela bys to okno, Annie?“

„Až dokouřím.“

Ležela na zádech na posteli a kouřila svou krátkou cigaretu, zatímco jsem vařila čaj. Hrnky stály vyrovnané v řadě na polici, vzhůru nohama, ucha směrem ven. Nalila jsem horkou vodu na dvě naběračky čajových lístků. Annie se podívala na hodinky.

„Dvě minuty. Musíš to nechat uležet dvě minuty.“

„Vím, jak uvařit šálek čaje.“

„Nikdo neví, jak ho uvařit správně.“

Tohle mě na Annie vždycky hrozně štvalo. Byla tak tvrdohlavá. Byl její způsob a pak špatný způsob.

„Mrzne.“ Zabalila se do svého kardiganu. Rukávy jí volně visely pod rukama. Když uběhly ty dvě minuty, kývla na mě a já mohla nalévat. Podala jsem jí hrnek s čajem a ona vyprázdnila popelník do igelitové tašky, kterou pečlivě sbalila, než ji hodila do koše.

„Určitě to z ní nevypadne?“ zeptala jsem se sarkasticky.

„Určitě ne.“ Ona mluvila vážně. Natáhla se a zavřela okno. Pak místnost vystříkala jedním z těch odporných sprejů v plechové láhvi, jejichž vůně by vás mohla zadusit.

„Jak se má máma?“ zeptala se.

„Bojí se o tebe. Tak jako táta.“

„Jo, jasně,“ řekla a ohrnula rty.

„Nezůstala jsi v neděli moc dlouho. Vždycky někam spěcháš. Bojí se o tebe.“

„Jasně.“

Se sestrou jsme byly vždycky každá jiná. Namlouvám si, že jsem byla hodné dítě, ale možná jsem byla hodná jen v porovnání s Annie. Ve škole jsem byla rychlá, ale vždy jsem měla všechno jednodušší. Když jsme spolu byly v obchodě, prodavačky ji ignorovaly a věnovaly se mně. Lidé mi chtěli pomáhat. Annie to vždy přičítala tomu, že jsem hezká, ale neříkala to žárlivě. Částečně jsme vypadaly stejně. Jako dětem nám říkali „mrkové

čepice“, kvůli našim zářivě rezavým vlasům. Ale v jednom jsme byly odlišné. Annie se narodila s rozštěpem rtu. Jako dítě prožila zpackanou operaci, kdy jí vytáhli horní ret a vepředu ho zploštili. Měla z toho jizvu táhnoucí se od nosu k ústům. Moje ústa jsou na stranách trochu pozvednutá, takže vždy vypadám, jako že se usmívám. Proto si podle mě každý řekne, že vypadám hezky. Ale nejsem hezká. Když se podívám do zrcadla, vidím jen Karen mrkvovou čepici.

Když jsme ještě byly malé, Annie se pravidelně ztrácela. Hrály jsme si před domem se sousedními dětmi, máma vyšla ven a zeptala se „Kde je Annie?“. My všichni jsme ji pak hledali. Byla v ulici za hraničí místa, kde jsme si mohly hrát. Jednou naskočila na autobus do města. Paní Kellyová, která bydlela v čísle 42, ji ale viděla a přivedla domů. Annie překypovala zvědavostí. Chtěla vědět, co je za každým rohem. Kdysi si byla blízká s tátou. Lezla na jeho ramena a on ji nosil po celém domě. Nahlas se smála, já se ale bála vyšplhat tak vysoko. V pubertě se ale s tátou pustila do války.

Moje sestra o sobě dávala vědět. Máma říkala, že si cestu z dělohy vykopala nohama napřed a od té doby kopat nepřestala. Na střední škole měla Annie neustále problémy, byla drzá k učitelům, kradla, ničila věci, chodila za školu a mlátila ostatní dívky. Zajisté byla chytrá, ale nedokázala u učení chvíli sedět. Pomalu četla a ještě pomaleji psala. Jsem o tři roky mladší, ale ve svých sedmi už jsem četla a psala lépe než

ona. Dost jsem se snažila jí pomáhat, ale říkala, že jí ta písmena někdy nedávají smysl. I když jsem napsala větu a chtěla po ní, ať ji přepíše, byl z jejích slov chaos. Přesunuli ji do dvou různých škol, než tam přestala ve čtrnácti chodit. Sotva uměla psát, ale její dva hlavní koníčky byly kouření a pití. Máma se snažila, mluvila s ní, vyjednávala s ní, ale když to nefungovalo, táta zkusil násilí. Zmlátil ji a zamkl v pokoji a já věděla, že se tím užívá. „Ježíši, Annie, podívej, k čemu jsi mě donutila!“ a pak zmlkl a nemluvil několik dnů. Ale to také nezabralo a pak se stala ta nejhorší věc, která se v rodině může stát. Nevěděli jsme o tom, dokud nebyla ve čtvrtém měsíci.

Všechno se podělalo. Bylo jí jen šestnáct. Otcem byl kluk v jejím věku, který samozřejmě odmítl veškerou odpovědnost a řekl, že to dítě může být kohokoliv. Odstěhoval se se svou rodinou krátce poté. Táta zavolal faráře a odvezli Annie v černém autě do St. Joseph's.

Když se vrátila, byla úplně jiná. V tu chvíli začaly její tiky a obsese s úklidem. Nikdy předtím taková nebyla. Její vzhled byl šokující. Divoké zrzavé vlasy byly pryč, hlavu měla oholenou. Byla bolestivě vyhublá. Během první noci zpátky doma jsem se jí zeptala, jaké to je být zavřená v ústavu pro matku s dítětem, a ona řekla, že to je živoucí peklo a chce na to navěky zapomenout. Řekla mi o dni, kdy se dítě narodilo. Bylo to prvního srpna. Pojmenovala ji Marnie. „Byla krásná,“ řekla, „dokonce i její rty byly perfektní.“

Když jsem se zeptala, co se s dítětem stalo, otočila se ke zdi a začala plakat. První měsíce po jejím návratu si schovávala jídlo pod postelí. Vyskočila při sebemenším zvuku. Ani Annie, ani mí rodiče se o její dcerce nikdy nezmínili. Snažili jsme se být normální a Annie se pokoušela usadit. Táta jí sehnal práci, úklid v pekárně, kde pracoval. Vlasy jí dorostly zpět, ale nabarvila si je na černo. Na výraznou modročernou. Jako vyjádření jejího rebelství.

Pár měsíců poté jsem Annie koupila na trhu náramek se jménem. Stálo tam „Marnie“. Nějakou dobu jsem na něj šetřila, ale nebylo to pravé stříbro, takže rychle zašel. Ale stejně si ho nikdy nesundala. Táta to jednoho dne komentoval.

„Co to máš na ruce?“

Vystřelila zápěstím proti jeho tváři, ale on ta písmena nedokázal rozluštit.

„Je tam Marnie,“ řekla, „jméno tvé vnučky, jestli to potřebuješ vědět.“

Nakonec se Annie vrátila do starých kolejí. Táťův šéf ji vyhodil z pekárny, protože práci odbývala. Potom byl její vztah s tátou tak nesnesitelný, že se odstěhovala z domu. Přiznávám, ulevilo se mi, když odešla.

Přestože byla vždy rebelka, trvala na tom, abych si já udělala úkoly a vyvarovala se potíží.

„Máš mozek a jsi *krásná*, Karen,“ řekla. „Musíš to oboje použít.“

Asi jsem dost chytrá a školu jsem měla ráda, ale musela jsem makat, abych vymazala to stigma, které jsem po ní měla. Moji učitelé si ji pamatovali. „Ty a tvoje sestra jste úplně jiné!“ řekla jednoho dne slečna Donnellyová po tom, co mi dala dvojku z testu z angličtiny. Když jsem v patnácti měla opustit školu a jít pracovat pro továrnu Lemons, slečna Donnellyová promluvila s mámou a tátou. Řekla jim, že bych si mohla udělat maturitu. Nikdo v naší rodině ji nikdy nedělal. Moji rodiče byli nadšení a Annie byla blahem bez sebe. „Aspoň díky tobě nebudu vypadat tak blbě!“ řekla.

Nebyla jsem génius od narození, ale hodně jsem se učila, abych mámě a tátovi nedělala ostudu. Pak, když jsem měla dostatečně dobré známky, jsme mluvili o univerzitě. Věděla jsem, že moje studium je pro rodiče zátěží, protože jsem místo toho měla vydělávat. Nejspíš bych se školou prokousala, ale nedokázala jsem se rozhodnout pro obor. Angličtina a umění byly mé oblíbené předměty, jenže kdybych studovala angličtinu, musela bych studovat tři roky na titul a pak ještě postgraduál, abych vůbec mohla učit. Jít na umění vyžadovalo uměleckou školu a máma říkala, že pro umělce není žádná práce. Každopádně jsem se na univerzitu nehodila.

Máma vymyslela, abych si udělala kurz na sekretářku. Práce psaní na počítači byla pořád, přestože těch míst nebylo zas tolik. Ten nápad se mi líbil. AnCo pořádali šestitýdenní kurzy pro dívky s dobrými výsledky

z maturity. Annie mnou byla zklamaná. „Mohla jsi jít na univerzitu, mohla jsi dostávat stipendium.“ Nerozuměla, proč jsem tam nešla. Já jsem nebyla tak zvědavá jako ona. Byla ráda, že jsem chodila do školy, ale když byla opilá a já jsem použila nějaké slovo, kterému nerozuměla, vysmívala se mi. Annie sem tam dostala práci jako uklízečka, většinu času ale byla na podpoře. Bydlela v nedaleké garsonce a máma jí občas tajně dávala peníze. Během jejích nedělních návštěv táta předstíral, že ji rád vidí, ale já si myslím, že se za ni styděl, ačkoliv to později popřel. Nedokázal pochopit, jak mohla být tak jiná než my ostatní. Máma s tátou si všechno tvrdě odpracovali. Byli jsme tišší a vyhýbali se potížím. Annie je vyhledávala.

Po absolvování toho kurzu jsem dostala práci v čistírně, psala jsem faktury a dělala trochu účetnictví. Nemůžu říct, že bych to tam milovala, ale potkala jsem díky tomu Dessieho Fenlona. Někteří muži, se kterými jsem se setkala, byli odporní, komentovali mou postavu nebo měli oplzlé poznámky, ale Dessie byl jiný. Respektoval ostatní. Jednoho dne jsem ho viděla, jak nějakému mladému klukovi dal za uši, protože se mnou mluvil nehezky. Dessie byl jedním z řidičů dodávky. Byl celkem stydlivý a trvalo mu šest měsíců, než našel odvahu pozvat mě ven. Měl myslím strach, že je mezi námi moc velký věkový rozdíl. Bylo mu dvacet šest, téměř o devět let víc než mně. Nejlepší část mojí práce byla, když si přišel vyzvednout věci nebo je dovezl, protože jsme se

smáli a flirtovali jako šílení. Pak jsme spolu začali řádně randit. Často opakoval, jak nedokáže uvěřit, že jsem mu na pozvání na rande odpověděla kladně. Když byl náš vztah s Dessiem Fenlonem jasný, poznámky na mě přestaly. Dessie byl tichý, ale dokázal o sobě dát vědět, když jste mu zkřížili cestu. Měl reputaci nenápadného siláka a ve své době párkrát někomu svou sílu ukázal.

Ta práce byla jednotvárná a já se většinu času nudila, ale zároveň mi to vydělalo dost peněz, abych se odstěhovala z domova. Řekla jsem Annie, že bychom si mohly sehnat byt společně, ale nebyla z toho nápadu příliš nadšená. Byla jsem zklamaná. Řekla jsem to mámě a ta to předala tátovi. Ten prohlásil: „Nechtěj s ní bydlet, stáhne tě na svoji úroveň.“ Zajímalo by mě, zda by věci byly jinak, kdybych s ní žila. Jestli si táta pamatuje, že tohle řekl. Zda ho to straší. Nechci mu to ale připomínat. Už takhle trpí. My všichni trpíme.

Poslední den, kdy jsem ji viděla, byla z něčeho rozrušená, ale nadšená. Řekla, že mi koupí opravdickou sadu na malování, protože věděla o mé lásce ke kreslení a malování. Měla jsem být z příslibu takového dárku nadšená, ale znala jsem Annie až moc dobře. Štvalo ji, že neskáču radostí do stropu, ale ona vždycky slibovala, že mi něco koupí nebo se mnou něco podnikne, jenže zřídkakdy se to stalo.

„Opravdová sada. Viděla jsem ji ve výloze Clark's. Barvy v tubičkách ve velké dřevěné krabici s nejrůznějšími štětci. Všechny buď vodové, nebo inkoust, žádný

olej. Vidíš? Pamatuji si všechno, co jsi mi řekla o malování – vím, že nemáš ráda olejové barvy. Je to nádhera. Ta krabice vypadá staře, ale je to nové a je v tom spousta věcí. Koupím ti to v sobotu ráno, vážně. Slibuji. Přijď za mnou v sobotu odpoledne.“

„Kde na to seženeš peníze?“

„O to se nestarej, budu je mít.“

„Jasný.“

„Budu je mít. Ty mi nevěříš, Karen?“

Bylo jednodušší hrát s ní, ale věděla jsem, že se to nikdy nestane. Stejně jako když řekla, že půjdeme na večeři do Sheries v Abbey Street několik týdnů předtím, a já tam čekala půl hodiny v zimě, ale ona vůbec nepřišla. Když jsem jí kvůli tomu volala, tak řekla, že měla moc práce a že půjdeme jindy.

I přes tohle jsem Annie milovala. Chtěla pro mě to nejlepší, chtěla, abych se poučila z jejích chyb. Varovala mě před kluky. Jsem prý moc dobrá pro ty, co běžně potkáváme, a měla bych si počkat na někoho speciálního. Ne vždy jsem ji poslouchala. Nikdo mě nedokázal rozesmát jako ona, a přestože čas v ústavu pro matky s dítětem v ní zabil její svit, stará jiskra se začala znovu objevovat ve chvíli, kdy zmizela.

„Slíbíš mi, že přijdeš v sobotu? Okolo třetí, jo? Nemůžu se dočkat, jak se budeš tvářit, až to otevřeš.“ Tak jsem to slíbila, ale neodvažovala jsem se doufat, že dodrží slovo. Nikdy jsem si ale ani ve snu nepředstavovala, že už ji nikdy neuvidím.

„Jasně,“ řekla jsem. „Přivedu Dessieho.“

Její tvář potemněla. Zpočátku spolu vycházeli dobře, ačkoliv si myslel, že je trochu divoká. Nelíbilo se mu její pití. Stejně jako tátovi se mu nezamlouvalo, že s ní trávím tolik času. Když jsem mu řekla o jejím těhotenství a dobách v St. Joseph's, jeho přístup k ní se ještě zhoršil.

„Je to děvka,“ řekl. „Kdo byl otcem? Ví to vůbec?“

Byla jsem jeho reakcí znechucená. Týdny jsem ho ignorovala a v práci jsem se vyhýbala rozhovorům s ním, ale on se nevzdal a nakonec mě získal zpátky několika květinami a písemnou omluvou. Řekl, že tak mou sestru neměl nazvat. Ale pokud si tohle o Annie myslel Dessie, který byl v podstatě milý a hodný, pak si to myslel každý. Nikdy potom se v její společnosti necítil dobře a Annie nebyla blbá.

„Co je s tvým kámošem?“ řekla jednou ve Vikingovi. „Vždycky tolik spěchá pryč.“

„On jen moc nemá rád tuhle hospodu,“ řekla jsem, což byla pravda. Viking bylo drsné místo v poloopuštěné části města. Kolem se potloukali náctiletí číchači lepidla. Dessie často komentoval, proč se musíme potkávat právě tam, ale Annie měla ráda tradice. „Je to plné alkoholiků,“ řekl a já poukázala na to, že tak to chodí v polovině hospod v Irsku. Annie byla v tom baru jasně populární a také byla jedním z nejmladších štamgastů. Pozdě v noci začala hrát písnička a podnapilá Annie začala zpívat nahlas „Myslíš, že jsem sexy“ nebo „Přežiju“. Dessie to nesnášel. „Dělá ze sebe atrakci,“ říkal. Sice jsem občas

souhlasila, ale ona stále udržela tón a pamatovala si slova, tak jsem jí nebránila.

Když jsem jí v sobotu zavolala do bytu, rozhodla jsem se s sebou nepřivést Dessieho. Nebyla jsem moc překvapená její nepřítomností. Zavolala jsem jí večer a dívka, která zvedla telefon v chodbě, mi slíbila, že jí předá vzkaz.

Annie se neukázala ani v neděli tátovi a mámě. Oběd v půl jedné byl jediný rodinný rituál, který jsme dodržovali, a Annie ho nevynechávala.

„Mami, zavolala ti, že nepřijde?“

„Nezavolala, ta mrcha,“ řekl můj táta, který si její nemožné chování vzal jako osobní urážku. Snažila jsem se to uhrát.

„Možná má chřipku – ve čtvrtek, kdy jsem ji viděla, byl její byt vymrzlý.“

„Neměla zapnutá ta plynová kamna?“

„Měla, ale víš, jak vždycky otevírá při kouření okno.“

„To kouření má po tobě,“ řekla máma tátovi.

„To je to jediné, co má po mně, Pauline, to ti řeknu.“

Změnila jsem téma, zeptala jsem se táty, zda se ve čtvrtek chystá na závody chrtů.

Další den, v pondělí, jsme s Dessiem neustále prozváněli telefon. Nebrala ho. Chytla jsem nějakou dívku v jejím domě. Bydlela v dvoupodlažním domě s třemi garsonkami a sdílenou koupelnou. Zeptala jsem se lidí, kteří tam bydleli, zda Annie neviděli. „Od čtvrtku nebo

pátku ne, když o tom přemýšlím. Myslela jsem, že je pryč. Většinou mě budí její rádio,“ pověděl mi jeden z obyvatelů domu.

To bylo poprvé, kdy jsem dostala trochu strach. Annie by neodešla, aniž by mi to řekla. Kam by navíc šla?

„S nějakým klukem?“ navrhl Dessie, ale opět zmlkl, když jsem se na něj přísně podívala.

Většinou jsme byly v kontaktu dvakrát nebo třikrát do týdne, ale ve středu jsem o ní stále ještě neslyšela. Zašla jsem k mámě, ale ta také nic nevěděla.

„Neříkala ti nic o tom, že by jela pryč?“

„Vůbec nic. Je to divné.“

Byla jsem tam, ještě když dorazil táta domů z pekárny.

„Nejspíš odjela někam chlastat. Objeví se.“

„Nikdy nezmizela na tak dlouho. Už je to skoro týden.“

„Kdy jsi ji viděla naposledy?“

„Minulý čtvrtek. Řekla mi, ať přijdu v sobotu. Slíbila mi, že bude doma.“ Nezmínila jsem tu malířskou sadu, nemělo to smysl.

„Slíbila to, co?“ řekl sarkasticky.

V pátek, když se nám ji stále nedařilo kontaktovat, jsme už všichni tušili něco zlého. Táta a já jsme se společně vypravili do jejího bytu, zatímco máma obvolávala její kamarády a nějaké dívky, se kterými pracovala.

V Anniině bytě jsme se od jedné ze spolubydlících dozvěděli, že nebyla doma týden. Zavolali jsme domovníkovi z telefonu v hale, aby přišel. Byl to velký, potíci se muž s velkým nosem, který si stěžoval na to, že ho někdo ruší po šesté hodině večer. Pustil nás pomocí obrovského svazku klíčů do její garsonky. Všechno bylo jako vždy perfektně uklizené. Veškeré její oblečení, které jsem znala, stále viselo ve dřevěné skříni, až na šedý kabát, vlněné šaty bez rukávů, které jí máma koupila k narozeninám, a růžové kozačky po kolena. Nechtěla jsem jí šmejdit ve všech věcech, ale rychlý pohled mi řekl, že neodjela na výlet. Velká cestovní taška byla stále pod skříní. V dřezu stál hrneček s plísní na dně.

„Tohle by tak nikdy nenechala, tati, kdyby věděla, že jede pryč. Možná na pár hodin, ale tohle tu musí být několik dnů.“

Domovník řekl: „Do týdne má zaplatit nájem. Nehodlám se nechat obrát.“

„Zmlkňte!“ řekl můj táta a já jsem tiše zajásala, protože se Annie zastal, což neudělal už dlouho. Domovník nás požádal, ať odejdeme, a pohrozil, že pokud nedostane nájem do týdne, vyklidí věci do tašky na zápraží.

Když jsme dorazili domů s těmi novinkami, byla máma vynervovaná. Žádná z Anniiných kamarádek ji neviděla už více než týden a neukázala se na dvou brigádách v centru. To samotné by takový poplach nevzbudilo, ale máma se udatně vydala potmě do Vikinga.

Všichni stálí zákazníci tam Annie znali, ale také řekli, že ji neviděli přes týden.

„Myslíš, že ji znova někdo zbouchnul a je zpátky v St. Joseph's?“ řekl táta s ustaraným tónem v hlase.

„Ona by tam nikdy nešla znovu, tati. Ani za milion let. Víím, že ne.“ Máma se mnou souhlasila. „I kdyby byla těhotná, proč by odešla bez oblečení, bez tašky?“

„Zavolám na policii,“ řekl táta v pátek, dvacátého prvního listopadu 1980.

3.

LAURENCE

Slyšel jsem ho to říkat celkem jasně.

„Víkend čtrnáctého listopadu? Počkejte... vydržte... podívám se – ach ano, byl jsem tu se svou ženou. Proč se ptáte, pane policisto?“

„Celý víkend? Neopustili jste dům?“

„Ano, no, přišel jsem domů kolem šesté hodiny a ven jsme už nešli.“

Byla to lež.

„A byl jste tu jen se ženou? S nikým jiným?“

„Můj syn byl ten pátek pryč. Ale myslím, že přišel domů před půlnocí. Co se děje?“

„No, pane, to je tak... bylo viděno auto, které poslední měsíce navštěvovalo tu ztracenou ženu, pane... jako to vaše, pane... starý jaguar.“

Tón toho policisty byl nervózní, ostražitý. Až moc říkal „pane“. Bylo jasné, že si vytáhl krátkou sirku, když ho poslali vyslýchat mého tátu. Nebo soudce Fitzsimonse, jak ho většina znala.

„Sdělíte mi své jméno?“ zeptal se můj otec, a přestože jsem ho neviděl, slyšel jsem v jeho hlase nadřazenost spolu s rozechvěním, které nebylo obvyklé. Dveře do kuchyně byly lehce pootevřené, tak jsem se natáhl, abych slyšel, co dalšího se na zápraží děje.

„Mooney, pane. Omlouvám se, že jsem se musel ptát takhle –“

„A jaké přesně máte postavení, *Mooney*?“ Schválně prodloužil to „oo“ v *Mooney*.

„Jsem detektiv, pane.“

„Jasně. Ne seržant nebo inspektor?“

Znal jsem ten tón. Táta dokázal být k neznámým lidem neslušný nebo pohrdavý a často úplně vybuchl. Občas mě tím zastrášoval. Nejsem si jistý, jestli to chtěl. Prostě to dělal.

Na druhé straně stolu se na mě tázavě dívala moje matka. „Je to tvoje pátá brambora, Laurenci? Tak do toho, rychle, dokud se tvůj otec nedívá.“

Nepočítal jsem to.

Matka vstala a stěžovala si na sucho. Zavřela za mnou dveře, zapnula rádio a začala si tiše broukat písničku, kterou právě hráli. Nic jsem neřekl, i když už jsem dál neslyšel, co se děje u vchodu.

Můj otec právě bezostyšně lhal policii. Přiznávám, že mě jeho lež překvapila. Ptali se ho na jeho činnost před téměř dvěma týdny. Já si ten páteční večer pamatuju dost dobře, protože jsem zažil vlastní dobrodružství.

Také jsem lhal o tom, kde jsem. Řekl jsem rodičům, že jdu do kina se spolužáky ze školy, přestože jsem ve skutečnosti přišel o panictví s Helen d'Arcyovou, která bydlí ve Foxrock Park, jen dvacet minut odsud.

Nechtěl jsem s Helen spát na naší první reálné schůzce. Nepřipadala mi fyzicky atraktivní. Měla krásné, sametové, blondáté vlasy, ale její postava byla moc široká a zároveň moc hubená. Její nepřirozeně velká tvář seděla na konci tenkého krku. Moje vlastní kůže byla v porovnání s její bezchybná, možná proto, že byla natažená.

Šel jsem k Helen domů jednoduše proto, že mě pozvala. Nedostával jsem moc pozvánek.

Chytla mě, když jsem se vracel před pár týdnů ze školy. Jako vždy přšelo. Škola byla příšerná. Začal jsem chodit do Institutu St. Martin' pro chlapce minulý leden kvůli hroznému Paddymu Careymu. Hodně jsem se snažil, aby se rodiče nedozvěděli, že mě v nové škole šikanují. Byla tam skupina čtyř nebo pěti kluků, kteří měli jen svaly, žádný mozek. První měsíc mě moc často fyzicky nenapadali, ale kradli mi knihy, nebo je počmárali nechutnými slogany a brali mi obědy a nahrazovali je něčím, co nestojí za zmínku.

Helenina škola byla jednou z těch placených blíže centru města, ale ona sama bydlela blízko naší školy. Zaslechl jsem o ní historky od kluků ze třídy. Cítil jsem jakési spříznění, protože tyrani z naší třídy jí opovrhovali skoro stejně jako mnou.